

ΛΟΓΟΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

*Ο παρακάτω λόγος, που εκφωνήθηκε από την 12χρονη Αμερικανίδα μαθήτρια Charlotte Aldebron σε μια συγκέντρωση στις ΗΠΑ στις 15 Φεβρουαρίου, **μπορεί να αξιοποιηθεί στην τάξη.***

«Όταν οι άνθρωποι σκέφτονται τον βομβαρδισμό του Ιράκ, έχουν στο μυαλό τους την εικόνα του Σαντάμ Χουσεΐν με στρατιωτική στολή ή ίσως ένοπλων στρατιωτών με μεγάλα μουστάκια. Όμως, περισσότερα από τα μισά από τα 24 εκατομμύρια του ιρακινού λαού είναι παιδιά κάτω των 15 ετών. Αυτό σημαίνει 12 εκατομμύρια παιδιά. Παιδιά σαν και 'μένα. Εγώ είμαι σχεδόν 13, άρα μερικά είναι λίγο μεγαλύτερα, μερικά αρκετά μικρότερα, μερικά είναι αγόρια, με μαύρα μαλλιά και όχι κόκκινα. Μα είναι παιδιά σαν και 'μένα. Ρίξτε λοιπόν μια ματιά πάνω μου, μια προσεκτική ματιά. Γιατί είμαι αυτό που θα έπρεπε να έχετε στο μυαλό σας, όταν σκέφτεστε τον βομβαρδισμό του Ιράκ. Είμαι αυτό που πρόκειται να καταστρέψετε.

Αν είμαι τυχερή, θα σκοτωθώ αμέσως, σαν τα τριακόσια παιδιά που δολοφονήθηκαν από τις έξυπνες βόμβες σας σε ένα καταφύγιο στη Βαγδάτη στις 16 Φεβρουαρίου του 1991. Η έκρηξη προκάλεσε μια τόσο δυνατή φωτιά, που αποτύπωσε τα περιγράμματα εκείνων των παιδιών και των μητέρων τους στους τοίχους. Μπορείτε ακόμη και σήμερα να ξεκολλήσετε κομμάτια μαυρισμένου δέρματος από τις πέτρες σαν ενθύμια για τη νίκη σας.

Μπορεί όμως να μην είμαι τυχερή και να πεθάνω αργά, σαν τον 14χρονο Αλί Φαϊζάλ, που αυτή τη στιγμή είναι στον θάλαμο των ετοιμοθάνατων του Νοσοκομείου Παίδων της Βαγδάτης. Έχει κακήθες καρκινικό λέμφωμα εξαιτίας του απεμπλουτισμένου ουρανίου στα βλήματα του Πολέμου του Κόλπου.

Ή ίσως πεθάνω επώδυνα, όπως ο 18μηνος Μουσταφά, του οποίου τα ζωτικά όργανα έχουν καταστραφεί από παράσιτα. Ξέρω ότι είναι δύσκολο να το πιστέψει κανείς, αλλά ο Μουσταφά θα μπορούσε να είχε πλήρως αποθεραπευτεί με ένα φάρμακο αξίας μόλις 25 δολαρίων, που όμως δεν υπάρχει, εξαιτίας των οικονομικών κυρώσεών σας.

Ή μπορεί και να μην πεθάνω, αλλά να ζήσω για χρόνια με ψυχολογικές επιπτώσεις που δεν μπορείτε να δείτε από μακριά. Όπως ο Σαλμάν Μοχάμεντ, που ακόμη και τώρα δεν μπορεί να ξεχάσει τον τρόμο που έζησε μαζί με τις μικρές αδελφές του, όταν βομβαρδίσατε το Ιράκ το 1991. Ο πατέρας τού Σαλμάν έβαλε όλη την οικογένεια να κοιμάται στο ίδιο δωμάτιο, ώστε να επιζήσουν όλοι μαζί ή να πεθάνουν όλοι μαζί. Ακόμη βλέπει εφιάλτες με σειρήνες αεροπορικών επιδρομών.

Ή μπορεί να χάσω τους γονείς μου, όπως ο Αλί που ήταν τριών ετών όταν δολοφονήσατε τον πατέρα του στον Πόλεμο του Κόλπου. Ο Αλί ξεσκόνιζε για τρία χρόνια καθημερινά τον τάφο του πατέρα του φωνάζοντάς του: «Έλα, μπαμπά, μπορείς να βγεις τώρα, αυτοί που σε έβαλαν εδώ έχουν φύγει». Αλί, κάνεις λάθος λοιπόν. Φαίνεται πως αυτοί οι άνθρωποι ξανάρχονται.

Ή μπορεί να τα καταφέρω όπως ο Λούε Μαχέντ, που θυμάται πως ο Πόλεμος του Κόλπου σήμαινε γι' αυτόν ότι δεν ήταν υποχρεωμένος να πηγαίνει σχολείο και ότι μπορούσε να ξενυχτά όσο εκείνος ήθελε. Σήμερα όμως, χωρίς να έχει τελειώσει το σχολείο, προσπαθεί να ζήσει πουλώντας εφημερίδες στους δρόμους.

Φανταστείτε ότι αυτά είναι παιδιά σας, ανιψιές σας, ανιψιοί σας ή γείτονες. Φανταστείτε τον γιο σας να κραυγάζει από την οδύνη με ακρωτηριασμένο ένα μέλος του, ενώ εσείς δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα για να απαλύνετε τον πόνο του ή να τον βοηθήσετε. Φανταστείτε την κόρη σας να κλαίει κάτω από τα ερείπια ενός κτιρίου που έχει καταρρεύσει, ενώ εσείς δεν μπορείτε να την πλησιάσετε. Φανταστείτε τα παιδιά σας να τριγυρνάνε στους δρόμους πεινασμένα και μόνα, αφού σας έχουν δει να πεθαίνετε μπροστά στα μάτια τους.

Δεν πρόκειται για περιπετειώδη ταινία, για φανταστική ιστορία ή για βιντεοπαιχνίδι. Είναι πραγματικότητα για τα παιδιά στο Ιράκ. Πρόσφατα, μια διεθνής ομάδα ερευνητών πήγε στο Ιράκ για να εξακριβώσει τι επίδραση έχει στα παιδιά εκεί η πιθανότητα του πολέμου. Τα μισά παιδιά με τα οποία μίλησαν είπαν ότι δεν έβλεπαν κανέναν λόγο για να ζουν. Ακόμη και πολύ μικρά παιδιά γνώριζαν για τον πόλεμο και ανησυχούσαν γι' αυτόν.

Ένα παιδί 5 ετών, ο Ασέμ, τον περιέγραψε με αυτά τα λόγια: «Όπλα και βόμβες, ο αέρας θα είναι κρύος και ζεστός και θα καούμε πάρα πολύ». Ο 10χρονος Αεσάρ είχε ένα μήνυμα για τον πρόεδρο Μπους: «Θέλω να ξέρετε ότι πολλά ιρακινά παιδιά θα πεθάνουν. Θα τα δείτε στην τηλεόραση και θα μετανιώσετε».

Στο σχολείο διδαχτήκαμε να λύνουμε τα προβλήματά μας με τα άλλα παιδιά χωρίς να τα χτυπάμε ή να τα προσβάλλουμε, αλλά συζητώντας και χρησιμοποιώντας μηνύματα που αποκαλύπτουν τι νιώθουμε. Ο σκοπός ενός παρόμοιου μηνύματος είναι να κάνεις τον άλλο να καταλάβει πόσο άσχημα σε έκαναν να νιώσεις οι πράξεις του, ώστε να συμμεριστεί τη θέση σου και να σταματήσει. Θα σας δώσω τώρα ένα τέτοιο μήνυμα.

Εμείς, όπως όλα τα παιδιά του Ιράκ που περιμένουν αβοήθητα να τους συμβεί το κακό· Εμείς, όπως τα παιδιά όλου του κόσμου, που, χωρίς να συμμετέχουν στη λήψη των αποφάσεων, υφίστανται όλες τις συνέπειες· Εμείς, όπως τα παιδιά που οι φωνές τους είναι πολύ μικρές και βρίσκονται πολύ μακριά για να ακουστούν,

Νιώθουμε φόβο, όταν δεν γνωρίζουμε αν θα ζούμε αύριο.

Νιώθουμε θυμό, όταν κάποιοι άνθρωποι θέλουν να μας σκοτώσουν ή να μας πληγώσουν ή να μας κλέψουν το μέλλον.

Νιώθουμε λύπη, επειδή το μόνο που θέλουμε είναι μια μαμά και έναν μπαμπά που να ξέρουμε ότι θα βρίσκονται μαζί μας για πάντα.

Τέλος, νιώθουμε μπερδεμένα, επειδή δεν ξέρουμε τι λάθος έχουμε κάνει.»

([Το πρωτότυπο κείμενο εδώ!](#))